

paagældende Terrain. Hvorledes disse Kystkommissioner i øvrigt har virket, er jeg ikke i Stand til at sige i Øjeblikket; men der er i alt Fald adskillige Mennesker, som mener, at de fuldstændigt har forfejlet deres Maal, og under alle Omstændigheder maa man sige, at de aldrig handler i Stenfiskernes Favør. De sammensættes ifølge Lovens § 2 af en af Landbrugsministeren udnævnt Formand og to af Amdtsraadet i eller udenfor dets Midte valgte Medlemmer; men Stenfiskerne selv er fuldstændigt udelukkede fra Medbestemmelse paa dette Omraade, som deres Erhverv dog i allerhøjeste Grad er afhængigt af.

Jeg tror derfor, at det vilde være højst betimeligt, om den højtærede Minister vilde tage en Revision af denne Lov under Overvejelse, fordi jeg er bange for, at den ellers efterhaanden helt vil forhindre Stenfiskeriet ved Danmarks Kyster, og det kan dog ikke være Meningen med Loven. Der er nemlig mange Strækninger her i Landet, hvor der indenfor rimelige Grænser vil kunne fiskes Sten maaske i tusinde Aar, uden at Kystsikringen i mindste Maade lider derunder. Men alligevel ser vi, at Stenfiskerne som Følge af denne Lov forfølges. Jeg skal fremhæve et enkelt Tilfælde. En Stenfisker fra Odensefjord siger følgende herom i et Brev til mig, som jeg maaske med den højtærede Formands Tiladelse maa citere: „Kystfredningen er nu saaledes, at Stenfiskere maa kun fiske Sten, der ligger udenfor 300 Alen fra Land, og det er dem umuligt at fiske derude. I Tilfælde af, at denne Afstand ikke bliver indskrænket, er der mindst 5,000 Mennesker her i Landet, der maa holde op med dette Arbejde. Deres Stenfarthøjer er ubrugelige til alt andet Arbejde. Det er jo en given Sag, at Sten, der ligger ude paa 2—3—4 Favne Vand, ikke kan bryde for Landet. Vi Stenfiskere mener, at hvis det skader paa en Kyst, da skulde en Mand, hvis han vil have sin Kyst fredet, ogsaa betale sin Afgift herfor, saa vilde det nok blive frafaldet, hvor det ikke kan skade. Men naar de kan faa det for ingen Ting, som det er, saa vil de alle have Kystfredning. Naar der er Kystfredning 300 Alen og en Stenfisker fisker Sten 290 Alen fra Land, saa kan Vedkommende, som har Ejendommen, udfør hvor Stenene er fiskede, faa sin Erstatning for de Sten, som er fiskede ude i Vandet. Jeg har maattet betale 50 Kr. i Erstatning til Hofjægermester Juel, Hverringe, for Sten, som er fisket i Storebælt, foruden en Bøde paa 150 Kr.” Ja, saaledes haandhæves Loven med dens drakoniske Straffebestem-

melser i § 11, ifølge hvilken der kan idømmes Bøder paa 20—200 Kr., som i Gentagelsestilfælde kan stige til 2,000 Kr., og hvis Borttagelsen af Sten er sket ved Dampkraft, kan Vedkommende idømmes en Bøde af fra 200—2,000 Kr. som i Gentagelsestilfælde kan stige til 5,000 Kr., hvorhos det ved Dommen kan bestemmes, at Fartøjet, Redskaberne og de ulovligt borttagne Genstande skal være forbrudte til Fordel for Statskassen. Det er en temmelig haardhjertet Lov overfor disse Mennesker, og det er dog et Spørgsmaal, om det er nødvendigt at opretholde disse Bestemmelser. Jeg vil i alt Fald med Interesse høre en Udtalelse herom fra den højtærede Landbrugsminister. Jeg kunde meget godt tænke mig, at der, efter at denne Lov har virket i 6 Aar, i dette Tidsrum kunde være indvundet saa mange Erfaringer, at Tiden kunde være inde til at se den godt efter i Sømmene paa Grundlag heraf. Jeg vil endvidere spørge den højtærede Landbrugsminister, om han ikke kunde tænke sig Muligheden af, at Staten eksproprierede visse Kyststrækninger, hvor der er mange Sten, og hvor der kan fiskes uden Skade for Kystsikringen, mod at Fiskerne betaler en vis Afgift. Det vilde de være overordentlig henrykte for, idet Forholdene for Øjeblikket er saaledes, at disse Mennesker slet ikke kan fortsætte deres Erhverv. Der er Kyststrækninger, hvor der er en næsten uudtømmelig Rigdomsmasse af Sten, og det kan jo ikke være Meningen at spærre arbejdende Mennesker ude herfra i Længden. Jeg mener heller ikke, at Landet som Helhed kan være tjent med, at der snart ikke kan fiskes en Sten ved Danmarks Kyster. Jeg haaber altsaa, at den højtærede Landbrugsminister vil være saa venlig at udtale sig om denne Sag.

Det ærede Medlem fra Frederikssund (L. Pedersen) talte forleden om Kupering af Heste, og den højtærede Justitsminister svarede derpaa, saa vidt jeg har haft Lejlighed til at se, at denne Fremgangsmaade kunde efter Dyrplageriparagraffen ikke betragtes som Dyrplageri. Denne Sag har jeg ofte haft Lejlighed til at tale om her i Folketinget, og jeg vil sige til den højtærede Justitsminister, at den højtærede Minister jo ikke kan vide noget om, hvorvidt Kupering af Heste, denne forfærdelig pinefulde Lemlæstelse af Hesten, ikke kan betragtes som Dyrplageri i Henhold til Loven. Det kan den højtærede Minister efter min Mening først vide noget bestemt om, naar vi har faaet Spørgsmaalet afgjort af Højesteret. Jeg kan tænke mig, at Ministeren grunder sin Anskuelse i saa Henseende paa